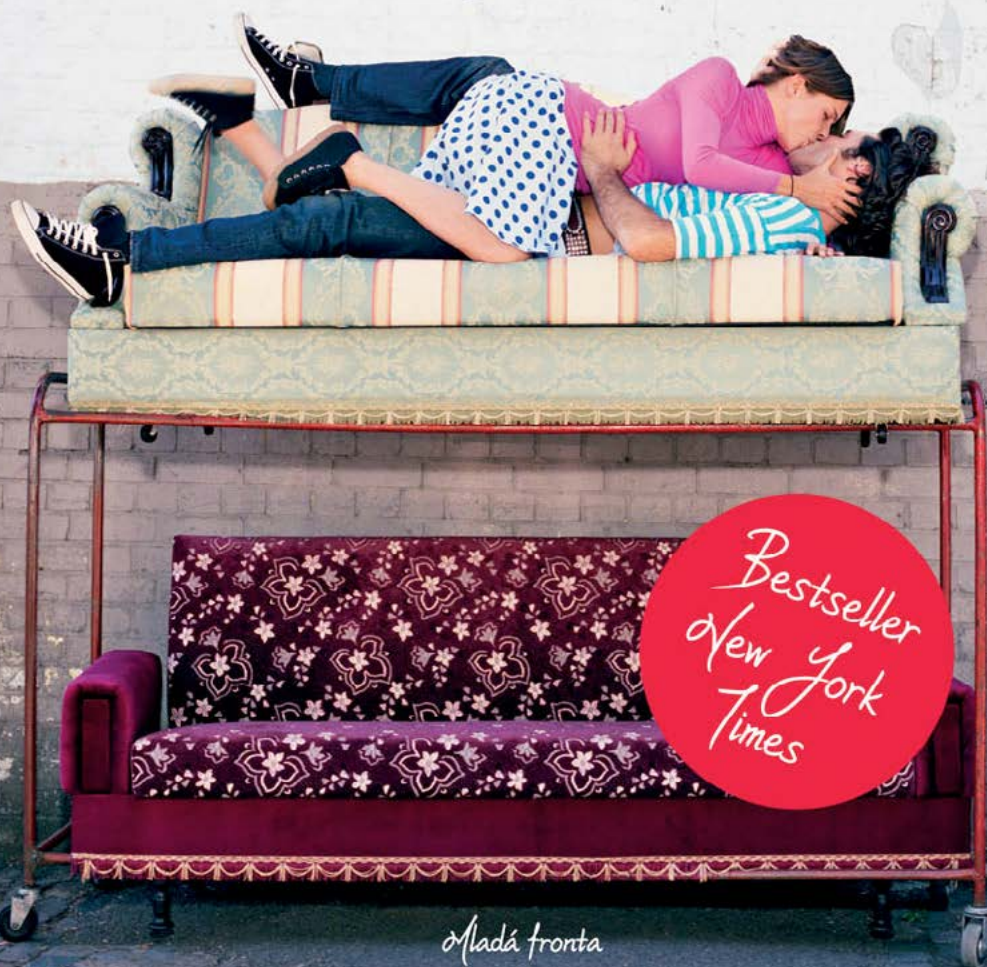

R. L. Mathewsonová

Dohoda s láskou

Když pan Božský hledá
slečnu Dokonalou...

Mladá fronta

EROTIC

R. L. Mathewsonová

Dohoda s láskou

Mladá fronta

Přeložila Martina Vondráčková

Kapitola I

„Ty blbá krávo! Zničilas mi život!“

„Paní Sandsová, počkejte!“ vykřikla Zoe a rukama si chránila obličej, jak se snažila zacouvat do své malinké kóje. Ale jediné, čeho dosáhla, bylo to, že narazila do laciné šedivé plastové přepážky, takže neměla té pekelně rozzuřené ženské s extra velkým ledovým kafem v ruce, které si Zoe koupila sotva před deseti minutami a které teď letělo přímo na ni, kam uhnout. „Prosím, ne–“

Její slova přerušilo překvapené zalapání po dechu, když jí tři čtvrtě litru ledové dávky tolik potřebného kofeinu přistálo na tváři, na krku a na hrudi a okamžitě ji celou zmáčelo.

„Za to, cos provedla, zaplatíš!“ zavřískala paní Sandsová, zatímco zvedala ruku, aby mohla ještě jednu vlepit. Naštěstí tou dobou už někdo, pravděpodobně pan Sands, zavolał ostrahu a ti dva velcí udělaní chlapi, co je každý den mýjela ve vstupní hale, paní Sandsovou popadli a odtáhli dřív, než mohla splnit výhrůžku, kterou sliboval její vražedný pohled.

„Krávo!“ vykřikla ještě paní Sandsová a snažila se vrhnout na Zoe, i když už ji ochranka vyváděla z desátého patra. Nepřestávala kolem sebe kopat a chrlit sliby o odplatě.

Zoe se roztřesenou rukou natáhla pro svou rozviklanou kancelářskou židli. Opatrně se posadila, tak aby na levém předním kolečku nespočívalo moc váhy. Když se židle tentokrát nerozpadla a ona neskončila zase zadkem na zemi, pomyslela si, že má štěstí.

„Říkal jsem ti, ať držíš jazyk za zuby,“ prohodil znuděně John, ten kretén kanceláře, když procházel kolem Zoeiny kóje.

Jo, to jí opravdu říkal a ona by si v duchu nejradši nafackovala, že ho neposlechla. Se zaúpěním složila hlavu do dlaní a přemítala, jestli by si někdo všiml, kdyby dnes odešla o chvíli dřív. Jasně že všiml, pomyslela si nešťastně. Jejich skrbliční manažeři sledují své zaměstnance

jako ostrůvek, nikdy jim nic neunikne. Jsou připravení zaútočit při sebemenší chybě.

Už by nespočítala, kolikrát dostala důtku za „neekonomické užívání kancelářského vybavení“. Za to, že používala kancelářské sponky jenom jednou, že ty dvě minuty, co byla na záchodě, nechávala zapnutý počítač, za to, že vyhazovala papír namísto toho, aby ho využila jinak. Její nejoblíbenější přečin ovšem byl, že na štos papírů používala víc než jednu svorku. Kdyby se pokusila odejít byt o jedinou minutu dřív, zjistili by to a příští týden by jí naložili dvakrát tolik práce, aby nahradila čas, který jim, jak byli přesvědčeni, dlužila.

Po třech dlouhých letech byla příliš unavená na to, aby se hádala, nebo aby jí na tom vůbec záleželo. Teď už se smířila s tím, že přesně v půl deváté zasedne za stůl, odpracuje si osm a půl hodiny včetně neplacené přestávky na oběd, jak se od ní vyžaduje, a pak jde domů, do svého nového pekla, které pomalu začíná nenávidět.

Přede dvěma měsíci, když ji její domácí bez velkých cavyků vyhodil z bytu, aby tam mohla bydlet jeho osmnáctiletá dcera se svým dvaatřicetiletým přítelem, zoufale hledala nějaký přijatelný byt, který by si mohla ze svého ubohého platu dovolit.

Když našla pronájem v krásném dvoupatrovém řadovém domku ve slušné čtvrti, který stál o dvě stovky míň než její původní byt, byla nadšená a hned po něm chňapla s nadějí, že se začíná blýskat na lepší časy. Ale měla být chytřejší, vždyť takhle jednoduché to neměla nikdy.

Prvním varováním mělo být, že v sousedním bytě bydlel synovec majitelky. Za ta léta řešila obdobnou situaci tolikrát, že jí mělo být hned jasné, že z toho budou jen potíže. Příbuzní domácích jsou drzejší, hlučnější a mají pocit nadřazenosti, díky kterému věří, že je v pořádku dělat ostatním nájemníkům ze života peklo. Brzy se naučila, že nemá smysl stěžovat si domácímu, když jeho děti pořádají celonoční večírky, když se překřikují až do tří do rána nebo když jí jeho vnoučata házejí do schránky vodní bomby. Výsledek za to prostě nestojí.

Když její nový souseď začal parkovat svůj pick-up napůl na jejím parkovacím místě, takže neměla jinou možnost než nechávat auto na ulici a riskovat pokutu, zatnula zuby a nechala to plavat. Měla dost zkušeností na to, aby jí bylo jasné, že stížnosti jí nepomůžou. Kdykoliv udělal něco, co ji vytočilo, jako když jí ukradl noviny, nechal televizi vyřvávat celou noc nebo nanosil bláto do jejich společné chodby

a zablátil jí celou rohožku s roztomilými štěňátky, kousla se do rtu a byla zticha. Myslela přitom na to, že i s tímhle pitomcem, kterého má za souseda, je domek tím nejlepším místem, kde kdy bydlela.

„Co tu ještě děláte?“ vytrhl ji náhle z myšlenek drsný hlas.

Zoe vzhledla s obavou, že uvidí paní Sandsovou připravenou na druhé kolo. Místo toho spatřila jejího manžela, jak stojí při vstupu do její kóje a znechuceně ji pozoruje. To nečekala, vzhledem k tomu, že to byla ona, kdo odhalil, že za posledních šest let bylo zpronevěřeno pět milionů dolarů, a našla důkaz, který s krádeží spojoval paní Sandsovou. Na druhou stranu chápala, že je našťvaný, když ho podrazila vlastní žena.

„Ptal jsem se, proč tu pořád jste, slečno O'Sheaová. Váš pracovní poměr byl ukončen před hodinou. Očekával jsem, že okamžitě odejdete,“ pronesl chladně.

„C-cože?“ vyhrkla Zoe a rychle vyskočila na nohy. Příliš rychle. Židle se s hlasitým zaúpěním převrátila, dvě kolečka odpadla a odkutálela se kamsi pod stůl. „Proč jsem dostala výpověď?“

Nedávalo to smysl. Většina šéfů by přece ocenila, že odhalila krádež v jejich firmě, nebo ne? Nečekala, že bude zrovna štěstím bez sebe, ale trocha vděčnosti by neškodila, zvláště teď.

Pan Sands s povzdechem kývl na jednoho z členů ostrahy, kteří před chvílí odvěkli paní Sandsovou, aby přistoupil blíž. Zoe automaticky couvla zpátky.

„Prosím, odvedte ji, než tu zdemoluje půlku kanceláře,“ nakázal mu pan Sands znuděně a o krok ustoupil.

Zdemolovat půlku kanceláře? Znechuceně se podívala na židli, která jí po tři roky způsobovala jenom potíže a kterou už držela pohromadě převážně lepicí páska. Než mu stačila říct, že tu židli už rozbitou dostala, držel obrovitý člen ostrahy v jedné ruce její obnošenou černou kabelku, v druhé pevně svíral její paži a táhl ji k výtahu.

„Hej!“ vykřikla, zatímco v marné snaze zastavit ho se vší silou pokoušela zarýt nohy do laciného, jako papír tenkého koberce. „Proč mám padáka?“ zeptala se a snažila se zachytit stěny jedné z kójí, ale strážný ji odtrhl. V zoufalství se vrhla na další. Zatracený laciný plastový zdi! pomyslela si, když jí ruka ze stěny sklouzla.

„Nechápu, proč mě vyhazujete. Já nekradla!“ křičela, když ji vlekli do výtahu. Natáhla se a strčila ruce do dveří, aby se nemohly zavřít a ona dostala svou odpověď.

Pan Sands pokrčil rameny. „Protože jste to měla odhalit dřív,“ odsekl a úplně ji tím odrovnal. Ruce jí povolily, výtah se zavřel a její život se rozpadl.

Co teď bude do háje dělat?

„Měla jste držet jazyk za zuby,“ zamumlal strážný.

Zoe si nešťastně povzdychla. „Já jsem fakt blbá.“

„Jo.“

„Prosím, *prosím*, neparkuj na mém místě,“ opakovala si Zoe, když pomalu zatáčela za roh. A zatímco se usilovně snažila mžourat skrz lijak venku, přála si, aby uměla vyměnit nebo alespoň dočasně opravit stěračce.

O chvilku později zastavila před svým domem... alespoň doufala, že to je její dům. S malým zaúpěním stáhla okýnko u řidiče a snažila se necuknout sebou, když se ozvalo zaskřípání. Jakmile bylo dole, Zoe se vyklonila, aby viděla, jakou má dům barvu. Nebyla to ta správná barva, ale aspoň teď věděla, že stačí popojet jen o dva dál.

Vtom kolem prosvištělo auto, projelo velkou louží a celou ji ohodilo. Dnešek už nemůže být horší, pomyslela si se zoufalým povzdechem, zatímco si vytírala bláto z očí. Ale o pár vteřin později, když za ní někdo začal troubit, se ukázalo, že může. S rezignovaným povzdechem se znovu rozjela, ale evidentně ne dost rychle podle lidí za ní, kteří se rozhodli projevit svou nespokojenost s jejím popojížděním hlasitým troubením.

Po dni, jaký měla za sebou, ji nepřekvapilo, když spatřila Trevorův pick-up zaparkovaný uprostřed krátké příjezdové cesty, o kterou se měli dělit. Opatrně tedy zacouvala mezi dva velké nákladáky na druhé straně ulice a snažila se přitom ignorovat řidiče, kteří kolem ní projížděli dostatečně pomalu na to, aby jí stačili ukázat vztyčený prostředníček a co nejsilněji zatroubit. Jen pro případ, že by jí to prve nedošlo.

Vytáhla okýnko a byla příjemně překvapená, že se zavřelo tiše. No, docela úleva, pomyslela si, když popadla kabelku a vyškrábala se z auta. Aspoň si nebude muset zase dělat starosti se zaplacením tří stovek za opravu. Zabouchla za sebou a otočila se, aby přešla silnici, když vtom její pozornost upoutalo podivné zasvištění. V duchu si přála, aby to byl jen výplod její příliš bujné fantazie. Otočila se a nakrčila čelo.

Proč to okýnko vypadá tak divně?

Odhrnula si mokré vlasy z obličeje a předklonila se, aby líp viděla. Vzápětí si uvědomila, co je na tom okýnku divného. Vypadlo z kolejničků, už asi postě tenhle rok! Upustila kabelku na zem, otřela si mokré ruce do promáčené sukně a chytla ho oběma rukama. Chtěla ho vytáhnout, ale proklouzlo jí mezi prsty a sjelo o několik centimetrů níž, kde se zase zaseklo.

„Ale ne!“ zamumlala, odhodlaná nenechat ho zapadnuté, jak by muselo zůstat, dokud by neschrástila dost peněz na opravu. Bez práce a bez jakékoli perspektivy je docela možné, že bude v tomhle autě brzo bydlet, takže ho musí udržet suché a bez plísň!

Zabralo to několik minut, než se jí podařilo okýnko o pár centimetrů vysunout. Ještě jednou zatáhnout a bude to, doufala. Pevně ho sevřela a zatáhla tak silně, jak jen dokázala. Když vyjelo nahoru, nemohla si pomoci a zasmála se nahlas. Konečně se věci umoudřily.

Vtom jí ruce sklouzly, a než stačila okýnko zachytit, zapadlo do dveří, a pokud mohla hádat podle zvuku, který následoval, prasklo. Dlouho tupě zírala na prázdný okenní rám, pak vzala kabelku a už ji ani nepřekvapilo, když se jí utrhlo ucho. A že se jí o minutu později zlomil podpatek na levé botě, taky ne.

S kabelkou přitisknutou k hrudi dokulhala ke vchodovým dveřím. Cestou na verandu zapadla dvakrát do bahna a ztratila botu, pravou. Stála tam a lovila v promáčené kabelce klíče. Když je konečně našla, třásla se zimou a měla na krajíčku.

Pak otevřela dveře, uviděla zablácenou rohožku se štěňaty a povzdechla si. Ale co, jsou horší věci než zničená rohožka, řekla si a vešla do bytu. Modlila se, aby ji dnes soused moc netrápil, protože si nebyla jistá, kolik toho ještě unese.

Opatrně, aby nezničila koberec, přešla k telefonu. Po takovém dni si zaslouží něco pořádného na zub. Věděla sice, že by měla šetřit, když přišla o práci, ale nemohla si pomoci. Zavolala do pizzerie Black Jack's a objednala si jejich specialitu: dvoulitrovou láhev Coca-Coly, velkou porci kuřecích křidýlek s medovo-hořčičnou omáčkou navíc a extra velkou, extra silnou pizzu v chicagském stylu s příhodným názvem Monstrum.

Projednou jí obvyklá hodinová čekací doba nevadila. Zula si zablácené boty, sundala si punčocháče a vyšla do patra do ložnice. Cestou

do koupelny si vzala věci na převlečení a zadoufala, že její dnes tak překvapivě tichý soused nějakou dobu tichý vydrží.

Rychle si svlékla promočený, kávou politý a blátem postříkaný kostýmek a prohlédla si ho. Když ty skvrny namočí a vypere ho ještě dnes večer, měl by být v pořádku. Aspoň doufala, že bude. Nemůže si teď dovolit koupit si na pracovní pohovory jiný. Tenhle díky tomu, že k němu střídala spoustu halenek, vydržel tři roky a Zoe počítala s tím, že bude sloužit ještě další dva.

Po pěti minutách hledání našla odstraňovač skvrn za krabičkou kondomů, které koupila... jak už je to dlouho? Tři roky? Pět? To, že neměla sex víc než pět let, je trochu depresivní, pomyslela si a strčila kondomy zpátky pod umyvadlo, aby jí nepřipomínaly, že její milostný, společenský i profesní život stojí za starou belu.

Když celý kostýmek důkladně postříkala, napadlo ji, jestli ho látky obsažené v odstraňovači skvrn nemůžou zničit. Vzhledem k tomu, jaké má poslední dobou štěstí, ty chemikálie halenku z umělého hedvábí určitě prožerou a na saku vytvoří obrovské rozplizlé fleky.

S rezignovaným povzdechem nechala kostýmek na skřínce pod umyvadlem, vlezla si do vany a pustila sprchu. Poprvé za celý den se uvolnila. Několik minut stála pod silným proudem a vychutnávala si horkou vodu, než si na vlasy nanesla šampon.

Vtom tlak vody poklesl a voda se během sekundy změnila z příjemně horké na vařící. Zaječela, polekaně uskočila, uklouzla a přistála na zadku. Křečovitě mhouřila oči, do kterých se jí dral šampon.

„Au, jau, jauvajs!“ mumlala zběsile, protože ji začaly pálit oči a taky ji bolel zadek. Nebyla si jistá, co z toho jí v té chvíli vadí víc, ale věděla, co z toho může napravit.

Zhluboka se nadechla a strčila hlavu pod sprchu. V duchu nadávala na nízký tlak, který způsoboval, že se jí do zavřených očí dostávalo víc a víc šamponu. Aspoň že se ta voda začíná ochlazovat, pomyslela si s povzdechnutím, než znova zaječela, protože začala téct úplně ledová. To ji donutilo narovnat se. Snad se tak vlasy opláchnou rychleji, doufala.

Neopláchly.

Znova se nadechla a prsty si projela husté vlasy, aby celý proces urychlila. Za chvilku z vany vyskočila a proklínala toho kretěna odvedle nejen za to, že splachuje, ale i za to, že se sprchuje ve stejnou

dobu jako ona. To nejmenší, co mohl ten idiot udělat, když zjistil, že je ve sprše, bylo počkat!

O pět minut později sice ještě stále nadávala, ale naštěstí už byla oblečená v teplém. Vzala koš se špinavým prádlem, zásobu mincí, téměř prázdnou láhev pracího gelu a zamířila do sklepa. Neměla tam bohužel vlastní vstup, takže byla nucena balancovat s košem na prádlo mezi zablácenými šlápotami, které zdobily podlahu na chodbě.

Přešla ke dveřím na konci chodby a rozsvítila na schodech. Doufala, že ten idiot nenanesl bláto až dolů, protože to poslední, co dneska potřebovala, by bylo znovu uklouznout. Vydechla úlevou, když spatřila čisté dřevěné schody, a zamířila do malé prádelny.

Že nahoře zapomněla kostýmek, si uvědomila, až když položila koš na pračku. Chvilí přemýšlela, jestli to teda nepočká do rána, ale nechtěla pokoušet osud. Co kdyby šla zítra na pohovor a neměla na sebe nic jiného než džíny?

S unaveným povzdechem tam koš nechala a vrátila se pro něj. Aspoň že bude mít pizzu z Black Jack's, aby ji později utěšila, vzpomněla si.

Kapitola 2

Jak mi ksakru mohlo dojít jídlo? lámal si Trevor hlavu, když se znovu podíval do mrazáku ve snaze najít něco k snědku, co by se mohlo schovávat za tvořítky na led.

Nic nenašel.

No, byla tam krabička jedlé sody, kterou tam před pár měsíci, když dům koupil, šoupla tetička Megan. Nehodlá ale riskovat, že mu budou zase muset vypumpovat žaludek. Se zaúpěním zavřel dveře od mrazáku a vyhlédl z okna.

Nechce se mu v téhle slotě chodit ven, ale má hlad a nemá na výběr. Jistěže by si mohl něco objednat, ale to by nesměl být na černé listině většiny podniků, které rozváží jídlo.

Mizerové.

I když je strašně unavený, je mu jasné, že musí hejbnout kostrou, jestli to chce do obchodu stihnout před zavíračkou. Zamířil nahoru a cestou ze sebe svlékl propocené triko, pracovní boty i džíny. Napadlo ho, že to v bytě vypadá, jako by tam spadla bomba. Skoro všechno oblečení, které měl, leželo poházené po zemi.

Je načase vyprat, prolítlo mu hlavou, když vešel do koupelny. Potom, co si ulevil a spláchl, přísahal by, že slyšel zaječení. Přešel to ale a pustil sprchu. Voda má zase prokletě nízký tlak. Bude to muset opravit, ale teď se spokojí s tím, že je příjemně teplá a pomůže uvolnit jeho bolavé svaly.

Další hlasité vyjeknutí ho přimělo pokrčit čelo. Pouštět televizi na plné pecky není jeho obvykle tiché nájemníci moc podobné, ale pokud ho to nebude budit, budiž. Po rychlé sprše si natáhl džíny, které se daly považovat za čisté, popadl pytel na špinavé prádlo a začal sbírat oblečení poházené po zemi, na dveřích, skříňkách i na nádržce záchodu. Pak zamířil dolů.

„Co to doprčic je?“ zamumlal, když uviděl bláto nanesené po celé nově vykachlíkované předsíni. Že by to udělal on? Očima zabloudil

k té příšerné rohožce, kterou jeho nájemnice položila k hlavním dveřím, a po tváři se mu rozlil zlomyslný úsměv. Ještě pár týdnů a ta zatracená věc bude kompletně zabahněná.

Přešel ke dveřím do sklepa a cestou přemýšlel, proč takovou pitomost proboha koupila. Psi s vykulenýma očima, kteří na ní jsou, mu nahánějí hrůzu. Před pár týdny strčil ten šeredný krám do smetí a nahradil ho rohožkou s Yankees, ale tu tetička vyhodila a vrátila na místo tuhle příšernost. Je jedno, že dům je jeho. Tetičce přijde ta rohožka „roztomilá“, takže ji tam buď musí nechat, nebo mu už nikdy neuvaří.

Už je mu zle z ženských, které s ním manipulují pomocí jídla. Ne že by chtěl odmítovat a riskovat, že přijde o její pečené kuře. Takový pitomec není. Bylo by ale fajn, kdyby ženy přestaly využívat jeho slabosti. Kčertu, bradfordovský apetit je diagnóza a mělo by se s ním tak zacházet!

Když nad tím tak přemýšlí, všechny přítelkyně, které kdy měl, od Jenny v páté třídě po tu loňskou, ať už se jmenovala jakkoliv, se ho snažily ovládat jídlem, jakmile zjistily, že je to jeho slabost. Jenny sice dokázal odpustit, že ho uplácela lízátky, aby zmlátil její bratry, protože to byli tak jako tak kreténi, ale ty ostatní ho fakt štvaly.

Tomu, že si ho chtěly vzít, se nedivil, to fakt ne. Koneckonců je Bradford. Ale jejich hry ho nebavily. Kolikrát některá utrousila poznámku o manželství, zrovna když mu servírovala *casserole*, nebo rozumovala o tom, jak by bylo hezké ho takhle obskakovat každý den, zatímco ho budila snídání do postele? Ale pak, když nepoklekl na koleno a nevyjádřil se, mu všechny tyhle slibované dobroty odepřely. Vždycky když některá zase začala s těmi kecy o manželství, posadil si ji proti sobě a vysvětlil jí, že jednoduše nesplňuje jeho požadavky. Tím si ale z nějakého důvodu pokaždé vysloužil facku a přišel o další lahůdky.

Až se jednou ožení, a on se oženit chce, bude to s dokonalou ženou. Takovou, která bude odpovídat všem jeho požadavkům. Zatím se jim žádná ani nepřiblížila.

Jeho dokonalá žena bude ta nejlepší kuchařka. Vykouzlí mu koláč, kdykoliv si zamane. Nikdy mu neodepře žádnou dobrotu a bude jedno, jak moc ji předtím našťve. A on ji určitě štvát bude, každý den. Taký bude vysoká, sexy a bude mít tělo jako bohyně.

Navíc bude muset být finančně zaopatřená. Ne že by mu vadilo svou ženu podporovat, to ne. Jen nechce nikoho, kdo by na něm byl

moc závislý. Nemá zájem dělat někomu kořena. Chce ženu, která by dokázala fungovat i bez něj. Která nebude vyšilovat, když se na poslední chvíli rozhodne jet rybařit do New Hampshire nebo ponocovat s kamarády a nezavolá jí. Taky musí mít velkou rodinu, aby na něm moc nevisela, měla večer na koho křičet a jeho nechala na pokoji.

Vtom mu v břicho hlasitě zakručelo, což mu připomnělo, že sebou musí hodit. Došel do prádelny, upustil pytel vedle pračky a prohrábl si rukama mokré vlasy, aby si je odhrnul z očí. Uvědomil si, že potřebuje ostráhat. Jestli se zítra večer nezdrží v práci, což se asi zdrží, protože se všichni můžou zbláznit, jak se snaží dodělat ten Madisonův projekt, tak zaskočí k Henrymu a nechá si udělat svůj obvyklý sestřih.

Potom, co vhodil do pračky čtvrtáky, sundal z ní koš a automaticky ho položil na cementovou podlahu. Přinesl si svůj pytel s prádlem a zjistil, že mu došel prací prostředek. Bude muset nějaký koupit. Rozhodně netouží strávit půlku noci praním, zvlášť když musí vstávat v šest a v sedm už být v práci.

Pokrčil rameny, vzal prací prostředek z koše u svých nohou s tím, že sousedce chybět nebude, a nalil ho do pračky.

„Ach jo,“ povzdechl si, když zjistil, že použil poslední zbytek gelu. Nehodlal si s tím ale lámat hlavu a položil prázdnou láhev zpátky na koš. V duchu si udělal poznámku, že až půjde později do obchodu, musí koupit jednu láhev i pro svoji malou sousedku.

Rychle hodil oblečení do pračky. Měl tak strašný hlad, že se ani nemáhal počkat, až se spustí voda. Nahoru došel ve chvíli, kdy jeho sousedka vycházela z bytu s náručí plnou prádla.

„Jak to jde?“ zeptal se znuděným tónem, když mířil ke dveřím. Neměl zrovna náladu se s ní vybavovat. Ne že by byl nějaký snob, to ne. Jen nerad jedná se svými nájemníky. Proto za něj všechno vyřizuje teta. Vlastní čtyři činžovní domy a teta všechny spravuje. On se objeví jenom, když je potřeba něco opravit nebo když zjistí, že si na tetičku někdo z nájemníků vyskakuje.

Když dům koupil, plánoval, že druhý byt nechá prázdný, dokud nebude mít čas ho zrekonstruovat. Plán změnil potom, co mu tetička důrazně doporučila, že by se tam měl nastěhovat jeden z jeho idiotských bratranců. Aby tomu zabránil, rozhodl se pronajmout ho dřív, než to za něj udělá ona. Takže sestavil seznam přísných pravidel a takhle ženská byla jediná, která byla ochotná je bez diskuse přijmout.

Spousta lidí, co si byli byt prohlídnout, si na ten seznam stěžovali a protestovali, ale jemu to bylo jedno. Tohle je jeho dům a on nebude řešit žádný blbosti. Jestli si chtějí zvát návštěvy i v noci, jestli chtějí večírky nebo pouštět hudbu na plný pecky, tak ať se jdou poohlídnout jinam. Jediné, po čem po dvanáctihodinovém pracovním dni touží, je vrátit se do příjemného, tichého domu a odpočívat.

Naštěstí se tahle ženská jeho pravidly řídí, takže s ní nikdy nemusel nic řešit, nebo ji nedej bože vykopnout. A příjem navíc se hodí. Je sice pravda, že pokryje sotva půlku nákladů na jídlo, ale každý drobák se počítá.

„Ahoj,“ zamumlala rychle, když prošla kolem. Ohlédl se za ní a zamračil se. Je malá, baculatá, bledá a taková obyčejná. Bez debaty je to ale ta nejlepší nájemnice, kterou kdy měl. Možná by měl po všech svých nájemnících požadovat, aby byli boubelatí a obyčejní, pomyslel si s potlačovaným smíchem.

Zrovna se chystal vejít do bytu, když vtom jeho pozornost upoutalo zaklepání na vstupní dveře. Se zabručením přešel ke vchodu. Snad si jeho nájemnice nezvykne přijímat návštěvy po osmé večer. Otevřel. Když uviděl dobře známé logo na poslíčkově triku, málem mu zaskočilo.

„Je tohle Bedford Street 23?“ zeptal se kluk.

Trevor jen mlčky přikývl, jak se soustředil na tu obrovskou krabici pizzy, díky které pizzerie Black Jack's tak proslula. Navrchu trůnila ještě malá papírová krabička. Nasál vůni a nechal své vytríbené bradfordovské smysly, ať ukážou, co umí. Během několika vteřin už věděl, že má na dosah pizzu Monstrum a velkou porci kuřecích křídýlek. V prstech mu cukalo, jak toužil vyškubnout poslíčkovi jídlo z rukou a utéct s ním.

„Bude to 26,50. Omlouvám se, že to trvalo tak... Moment,“ zarazil se poslíček. „Nejste náhodou Bradford?“ zeptal se, když si všiml Trevorových tmavých vlasů, pohledné tváře a svalnaté postavy.

„Ne, ne, samozřejmě že ne,“ vyhrkl Trevor rychle, připravený srazit ho k zemi, kdyby s tím jídlem chtěl zdrhnout.

Což je taky asi jeden z důvodů, proč je u Black Jack's na černé listině. Měli si ale dávat větší pozor a nezvonit na něj v jedenáct večer s objednávkou pro někoho jiného. A vůbec, tenkrát toho kluka jenom vyděsil. Neublížil mu. Tak to alespoň zdůvodnil soudce, když proti

němu zamítl žalobu. Neví přesně, co mají na triku ostatní mužští členové jeho rodiny, že se taky dostali na černou listinu, ale dokáže si to představit.

Jak se Trevor chystal, že na kluka skočí, poslíček udělal opatrný krok zpět. Kývl k poštovní schránce, ale přitom se připravoval na útěk. „Na schránce je napsáno Bradford.“

„To je soused,“ odsekl pohotově Trevor a snažil se zachovat klid. Ze zadní kapsy kalhot vytáhl peněženku. Vyndal dvě dvacetidolarovky a podal je klukovi, který se zdál být z nastalé situace pořád ještě nervůj. „Drobný si nech.“

To zřejmě zabralo. Poslíček podal Trevorovi krabice a dvoulitrovou láhev koly a usmál se. „Děkuju, pane. Hezký večer.“

„Teď už bude,“ zamumlal Trevor a užuž se mu začaly sbíhat sliny. Zabouchl dveře a otočil se. Před ním stála jeho malá nájemnice a zírala na jídlo v jeho ruku.

„To je moje objednávka?“ zajímala se. Přitom si za ucho zastrčila pramen mokrých tmavěhnědých vlasů a upřela na něj své dětsky modré oči.

„Hm, ne?“ odkašlal si a uvědomil si, že to znělo víc jako otázka než odpověď. „To je moje objednávka.“

„Aha.“ Zamračila se. „Tak to pardon,“ zamumlala a zamířila zpátky do bytu. Ani ho nepřekvapilo, že si nestěžovala, že jí vyfoukl pračku. Nikdy si nestěžuje, což z ní dělá jeho nejoblíbenější nájemnici.

Vešel do bytu, zavřel za sebou dveře a už se nemohl dočkat, až se vrhne na jídlo. Položil obě krabice na konferenční stůl a zapnul baseball. Hra byla naštěstí pořád ještě ve druhé směně. Zamířil do kuchyně pro skleničku a hrst ubrousků.

Zrovna když se chystal sednout si a zakousnout se do prvního trojúhelníku pizzy, někdo zaklepal. Měl docela jasnou představu o tom, kdo to je, a tak zaklepání ignoroval. Klepání pokračovalo další minutu, než konečně ustalo. Vzal do ruky nádherný, tlustý kousek a skoro se mu chtělo brečet. Už je to zatraceně dlouho, co naposledy jedl tak dobrou pizzu.

Užuž se chystal zakousnout, když vtom mu někdo kýžené sousto vytrhl z ruky. Netrvalo ani pár vteřin a jemu došlo, co se stalo. Zabodl oči do malé, módu ignorující sousedky, která ten kousek pizzy právě hodila zpátky do krabice a zavřela ji. Sledoval, jak dává krabičku

s kuřecími křídýlky navrch, oboje zvedá a míří ke dveřím. Najednou se zastavila a vrátila se pro láhev koly.

„Co si ksakru myslíš, že děláš?“ vybafl na ni.

„Vyzvedávám si objednávku. Volala jsem tam. Nejenže sis tohle neobjednal, ale zřejmě jsi na nějaký černý listině,“ odsekla a zamířila zpátky ke dveřím.

Trevor byl ve vteřině na nohou a zatarasil jí cestu kolem gauče. „To je moje jídlo!“ vyštěkl.

„Ne, není!“

„Jo, je!“

„Já si ho objednala!“

„No a co? Já za něj zaplatil. Polož ho zpátky a vypadni z mého bytu!“

Přimhouřila oči a narovнала se. „Hele, za poslední dva měsíce jsem se smířila z tvý strany se spoustou hovadin, ale ukrást mi moji pizzu po tom, co jsem prožila nejhorší den svého života, je ta poslední kapka. Takže je mi úplně ukradený, jestli se půjdeš vyplakat k tetičce a necháš mě odsud vyhodit. Teď si vezmu svoji pizzu k sobě a vychutnám si ji.“

Hodně z toho, co řekla, ho pěkně naštvalo, ale donutil se soustředit a chňapnul po krabici. Vysloužil si tím zalapání po dechu, a když od ní odstoupil, taky docela roztomilé slabé zavrčení. Vyrasila za ním a provrtávala ho pohledem. Neměl jí to za zlé. Koneckonců je to pizza z Black Jack's.

„Co jsem ti krucinál provedl? Jsem sakra dokonalejš souseď,“ prohlásil a ucukl, když se mu pokusila sebrat kuřecí křídýlka.

„Prosím tě,“ odfrkla si pohrdavě.

„To teda jsem!“

„Fakt?“ posmívala se a založila si ruce na – řekněme větším – poprsí, zakrytém vybledlým modrým trikem.

„Jo, fakt!“ vyštěkl a snažil se donutit své oči, aby opustily její hrud. Do háje. Jestli si vážně prohlíží ženskou, jako je ona, musí to být pěkně dlouho, co si naposledy vrznul.

Z nějakého důvodu to pochopila jako podnět k tomu, aby se mu začala svěřovat.

„Parkuješ na mém místě, takže já musím nechávat auto na ulici. Kvůli tobě jsem dostala čtyři pokuty,“ vyštěkla a on se zamračil. „Každý ráno mi kradeš noviny. Pouštíš horkou vodu, když se sprchuju, takže

mi pak divže neumrzne zadek a ještě ta voda nemá žádnéj tlak! Nechá-
váš řvát televizi celou noc. Děláš randál a tvoji kámoši taky. Pokaždý,
když jdu prát, mi vyfoukneš pračku, nebo hůř, vyndáš moje oblečení
ze sušičky, když ještě není suchý, a hodíš ho na hromadu špinavýho
prádla a na podlahu.“

Když otevřel pusu, aby se hájil, nepustila ho ke slovu a pokračovala.
„A každou noc koukáš na porno!“ dodala obviňujícím tónem. Přísahal
by, že cítí, jak mu rudnou tváře. Krucinál. To je trapný. No, aspoň ne-
řekla, že...

„A jsi u toho hlučnej. *Hodně* hlučnej,“ zdůraznila a tím ho vytočila
ještě víc.

„Hele, nikdo ti nebránil, abys mi všechno tohle řekla. Kdybys ote-
vřela pusu a požádala mě, abych s autem poodjel, žádný pokuty bys
nedostala. To samý platí pro vodu. Jak mám kčertu vědět, že máš po-
tíže s tlakem, když mi to neřekneš?“ O těch ostatních věcech pomlčel,
protože ho stavěly do špatného světla.

„Proč bych ti sakra měla říkat o vodě?“ zeptala se a zkusila mu se-
brat pizzu.

„Protože jsem domácí!“ vyštěkl a vytrhl krabici z dosahu jejích ma-
lých rukou.

„Ne, nejsi,“ řekla pohrdavě a znova se mu ji pokusila vzít.

„Zavolej mojí tetě, jestli si myslíš, že lžu. Tenhle barák je můj,“ řekl
a ustoupil, ale ne dost rychle.

Tý zatracený ženský se podařilo ukrást mu křídýlka!

Měřila si ho nenávisným pohledem, zatímco dumal nad tím, jak
dostat své drahocenné jídlo zpátky. „Tak proč celou dobu předstíráš,
že domácí je tvoje tetá?“ zeptala se nakonec.

„Protože nesnáším, když musím jednat s nájemníky,“ odpověděl.
Přehodil si pizzu do druhé ruky a natáhl se, aby jí sebral krabičku
s křídýlky. Ona ji ale rychle dostala z jeho dosahu.

„No tak to máš smůlu, protože se mnou budeš muset jednat, vzhle-
dem k tomu, že se zřejmě budu muset do měsíce vystěhovat.“

„Fajn,“ vyštěkl a dál zíral na krabičku v jejích rukou. Jestli zkusí
odejít s jeho křídýlky, buh mu pomoz...

„Dobře, tak mi vrať tu pizzu,“ řekla a v očekávání natáhla ruce.

„Ne. Ty mi vrať moje křídýlka.“

„Ne.“